



Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 12. V Ljubljani, dne 1. decembra 1915. XXIII. teč.

Prihod zime.

Dihnila jesenska sapa
je čez rožno polje
in vse pisane cvetice
spravila iz dobre volje.

Zadnjo pesmico so ptički
žalostno zapeli
in čez gore v daljne kraje
pet so odleteli.

Luce L.

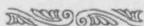
Zvezda.

Tiha noč zemljo pokriva,
vse že v sanjah sladkih spi,
gor na nebu v zlatem žaru
pa se zvezdic trop blesti.

Zvezda ena nam šepeče :
»Radost jaz oznanjam vsem —
danes, glejte, vzšla je sreča —
svetonočni mir ljudem !«

Plavaj, plavaj, zvezda zlata,
čez poljane vse zemlje —
svetonočni mir porosi
v vsako žalostno srce — —

Jak. S—lič.



Božični večer.

Morzlo je bilo zunaj in okoli voglov je razsajala burja. Smreke so se upogibale vsled silnega piša, zdajpazdaj se je tudi zaslišal zategel pisk burje, ki ga je prinesel veter bogve odkod. Pomalem so naletavale snežinke, v velikih vrtincih so padale na tla. Nad gozdovi se je začel razprostirati mrak. Vedno bolj in bolj nerazločni so postajali obrisi dreves, dokler niso končno izginili v temi.

Ob robu gozda je stala kočica. V nji sta stanovala Tonček in Jerica. Bila sta siroti. Očeta jima je ubilo pred leti v gozdu drevo, kmalu potem pa je umrla tudi mati. Ostala sta sama na svetu. K njima v kočico se je priselil boter, ki je pa navadno šele pozno v noč prihajal domov, ko sta otroka že spala. Tudi to noč ga še ni bilo domov, akoravno je bil božični večer. In zaradi tega sta še posebno želela, da bi kmalu prišel.

Tonček je stal ob oknu in je gledal v noč, Jerica pa je sedela pri peči in je ihtela sama pri sebi. Vse njene sovrstnice so se tako zelo veselile tega večera, njej pa se je storilo milo pri srcu, če se je le spomnila nanj. Saj ni imela mamice, ki bi povabila božje Dete, da bi prineslo njej in Tončku daril.

Jerica se je stiskala k peči in skrivala svoj obraz v predpasnik, da bi je Tonček ne videl jokati.

»Glej, Jerica,« je izpregovoril Tonček in se obrnil proti sestri, »kako prijetno je danes po drugih hišah, kjer se bo mudil nocoj Bog. Vse je v lučkah, sredi sobe pa stoji božično drevesce, ki se vse šibi pod težo daril. Midva pa nimava ničesar, ker nimava več mamice, da bi poklicali nocoj k nam Bogu. In še celo botra danes tako dolgo ni. Ni lepo, da naju na nocojšnji večer kar tako sama pusté.«

Jerica je poslušala brata, potem pa še bolj zajokala.

»Pa zakaj imajo drugi mamice, midva pa nič?« je vprašala ihtech brata, »zakaj še midva nisva tako srečna?« Tudi Tončku je zdrsnila solza iz oči.

»Saj sva jih imela, Jerica,« je izpregovoril, »dobro, predobro mamico sva imela, a vzel nama jih je Bog. Seve, ti si bila takrat še majhna in se ne moreš spominjati.

»Ti, Tonček, se pa spominjaš, kajne?« vpraša sestra. »Daj no, povej mi, kako so umrli.«

Tonček je vzel žveplenko, prižgal svetilko, jo postavil na mizo, potem pa sedel k sestri.

»Vidiš, prav tak večer je bil takrat kakor danes. Zunaj je divjala burja in naletaval je sneg. Mati so pa ležali na postelji in kašljali. Zraven njih si ležala ti, jaz pa sem se stiskal k peči. Pa so rekli mamica: »Pojdi sem, Tonček, da te še zadnjič vidim in poljubim.« Jaz nisem razumel takrat tistih besedi in sem stopil k materini postelji. Poljubili so me na čelo in rekli: »Priden bodi, Tonček, in ubogajta botra z Jerico. Mene kmalu ne boš več imel, ker grem k očetu.« Jaz sem mamico poslušal, potem sem pa solznih oči rekel: »Ubogal bom botra, mama, in tudi Jerica jih bo. Toda ne govorite tako, saj boste vendar zopet kmalu zdravi.« Mati so se žalostno nasmehnili, potem pa zaprli oči. Nikdar več nisem videl njih ljubeznivega, milega pogleda. Toda jaz sem mislil, da so samo zaspali. Šele ko so prišli boter, so povedali, da so mamica umrli. In potem so prišli pogrebci s krsto in odnesli mamico na pokopališče.«

Ko je Tonče izgovoril te besede, je zajokal in tudi Jerica je zajokala.

»Dajva, Tonček,« je zaihtela, »moliva za mater in prosiva Boga, da tudi naju vzame v nebesa.«

»Pa dajva,« je rekel Tonče, vzel molek iznad vrat in začel moliti. Izprva sta molila glasno z drhtečim glasom; pozneje pa je postajal njun glas vedno tišji, dokler nista končno utihnili v molitvi za drago mamico . . .

Tonček je zasanjal: Zdelo se mu je, da je v nebesih in da vidi svojo mater. Vsa belo je oblečena, na glavi pa ima lepo krono, da se ji ne more načuditi. Pristopi k Tončku, ga prekriža in pogladi z roko po glavi in se mu ljubeznivo nasmehne, ko izpregovori: »Tonče, še malo časa, in potem se vidiva za večno...« Pa stopata roko v roki po lepih, nad vse krasnih sobah, dokler ne prideta do krasne dvorane, kjer na krasnem prestolu sedi Bog. Tonček zapre oči in pade na kolena. V njegovem srcu pa je velika blaženost.

»Slava Tebi, Kristus Gospod, ki si s svojim trpljenjem odrešil svet!« — — — — —

Pa tudi Jerica je zasanjala: V veliki palači je, kjer je vse polno krasnih sob. Sredi palače pa je največja. Sredi te pa stoji božično drevesce, vse v lučkah, zelenih, rdečih in modrih. Okoli drevesca pa je polno ljudi, in vsi so enako napravljeni. Tedaj pa zagleda Jerica med ljudmi čudovito mil in ljubezniv obraz. In kar takoj ji pride na misel, da je to njena mati. Popusti drevesce, pa plane k oni ženi in v veselju zaplaka: »Mati, draga, zlata mati, dajte, da vas poljubim.« Mati pa jo prime za roko, jo dvigne in jo poljubi. Pa pride Jezus, vzame daril in jih dá nji: »Glej, to ti daje božje Dete, ker tako ljubiš svojo mater...«

Ko sta se Tonček in Jerica drugi dan zbudila, sta zagledala na mizi vse polno daril in še celo majhno božično drevesce je bilo med njima. Božje Dete se je res spomnilo na njiju, ker sta tako ljubila in hrepenela po svoji materi, pa tudi rada lepo molila.

X.





»To je dobro, da ne zna tepsti!«

Mamica sanja . . .

Pri oknu v preprosti izbici sedi mamica. Noga vica, ki jo plete, ji je zdrsnila v naročje. Kosčeni prsti so se ji sklenili k molitvi. Ustnice ji šepečejo pobožne vzdihne. Po velem, zgubanem licu zdrkne solza za solzo.

Naravo krasé zadnji cvetovi. Solnce jo obseva vedno medleje. Moreč in strah navdajajoč mir vlada povsod. Narava žaluje.

Mamica plaka. Ne razvedri se ji lice, odkar jo je zapustil sin edinec. Tudi mamici ni prizanesla, niti v zadnjih dneh njenega življenja, usoda silnega udarca, neizmerne bolesti. Kruto ji je uničila vse upanje. Edinega sina je poslala v bran domovine. Žrtvovala ga je domovini, dasiravno ji je krvavelo srce, ko je odhajal ljubljenec, edinec, vsa njena opora, njena radost in njen ponos.

Mamica išče tolažbe v molitvi. Srečnejša je, lažje ji je pri srcu, kadar prosi blagoslova božjega sinu. Tolaži se in upa, ko moli za svidenje, morda zadnje svidenje, preden ji zatisne smrt trudne oči.

Skozi okno posije solnčni žarek na srebrnosivo glavo mamice. Kako ji ta solnček dobro dé! Tiho, sladko pride spanec. Mamica zadremlje.

Mamica spi. Po dolgem času zopet sniva sladko. Z obraza ji izgine strah, bolest in skrb. Zvedri se ji lice. Mamica zasanja.

Sanja o veliki sreči, o neizmernem veselju. Sin se vrača domov zdrav in vesel. V snu sliši mamica ljubi, dragi ji glas: »Bog z vami, mamica! Vojna je končana. Zmaga naša! Ne ločimo se več!«

In mamica se oklene sina ter plaka solze sreče in radosti.

* * *

Daleč tam v sovražnikovi deželi kopljejo vojaki grob. Počasi, prav počasi in svečano spuščajo tovariša dol. Bil je zvest tovariš, branitelj domovine, pa je padel na bojnem polju. Včeraj je še pisal mamici

pismo polno tolažila: »Kmalu bode konec vojne, in vrnem se zopet domov!«

Mamica pa še spi in sanja. Sanje so ji umirile srce. Smehlja se ji lice. Da se le ne vzdrami! . . . Kako sporočilo jo čaka!

* * *

Truplo edinca, junaka, počiva v tujini. Njegov duh pa čaka v nebesih na mamico in na dan, da se snide ž njo. Kmalu, skoro gotovo kmalu bode mamica pri njem.

Fr. Zupančič.



Na Miklavžev večer.

Oj, v kočiji biserni
k nam se pelje Nikolaj;
sveti je zapustil raj,
da nam razdeli dari.

Ž njim pa angelci gredo;
rajski jih obseva žar,
v zlatih torbicaх pa dar
nesejo nam na zemljo!

Le nesite brž dari!
Vse je že nastavljeno;
in srce pripravljeno,
o Miklavž, za čednosti.

Bogumil Gorenjko.





Sreča sv. Kajetana.

(Sveti večer 1417.)

V svetišče Marije Snežnice,
kjer dviga visoki se Rim,
spet sveti večer je priromal
in Kajetan vstopil je z njim.

Pokleknil je z dušo nedolžno
pred jašli, pred čudežni les,
ohranjen v posodi kristalni,
kot davna svetinja z nebes.

»Češčene!
Preljubljene jasli:
z nocojšnjo nočjo
Gospodu
za zibel izbrane
z deviško rokô.

»Češčena!
Samotna votlina:
Vladarju z višin
ob rojstvu
storiti si smela
predrag baldahin.

»Češčena!
Devica in Mati!
Presladka skrivnost!
V brezmejni si sreči
povila v plenice
najvišjo Modrost.

»Vsevedni!
Od vekomaj moje
si vedel željé.
Vsevidni!
Od vekomaj v moje
si videl srce.

»Pa nisi
pastirjem me srečnim
pridružil tedaj:
da z njimi
na tleh betlehemskih
zagledal bi raj? . . .«

Lep angel je v kelihu zlatem
molitev prinesel v nebô.
In Kajetan se je zamaknil,
zasmèjalo se je oko.

Na tronu Devica z otrokom.
Preblažena slika vseh slik!
Ob tronu z obličjem spokornim
kleči Hieronim svetnik.

»Pri tvoji
spokornosti sveti
prostiti te smem:
Izprosi!
Naj Dete se nagne
v moj srčni objem!«

Svetnik Hieronim se dvigne
in gostu namigne molče:
Tja gori! Ne k meni! Tja gori
iskrene pokloni željê!

»O, Dete!
Saj solnce posije
v najrevnejši dol.
Nagni se,
če nočeš popolno,
nagni se na pol!«

A Dete v naročju deviškem
počiva in sanja in spi.
Devica ozre se v nebesa
in zopet povesi oči.

»O, Mati!
Samo za trenotek
mi Sinka podaj!
Objamem,
poljubim
in dam ga nazaj!

Pomisli!
V trenutku bo, Mati,
opravljeno vse;
in rahlo
in tiho, da Dete
oči ne odpre . . .«

In Mati učenca pogleda,
premilo se mu nasmehljâ.
In Kajetan bliže pristopi.
Devica mu Dete podá.

A Dete oči je odprlo
in z božjo storilo močjo,
da ni se učencu od sreče
stopilo srce kot zlato.

Silvin Sardenko.



Zgled ponižnosti.

Urednik vam tako priljubljenega Angelčka« vam je letos že mnogokrat nujno priporočal prelepo krščansko čednost — ljubo ponižnost. Ker je ta ljubka čednost tako zelo potrebna in koristna ter se posebno lepo poda pridnim otrokom, ki se zbirajo v »Marijinem vrtcu«, naj vam jo tudi jaz še enkrat prav toplo priporočim, preden se poslovimo od letošnjega leta. Posebno izpodbuden zgled ponižnosti vam je dal svetnik, ki je prvi postavil jaslice. Te so vam gotovo jako mile in drage. Ta svetnik je bil sv. Frančišek asiški ali serafski.

Sv. Frančišek je bil sin bogatega trgovca v laškem mestu Asizi. Malega Frančiška je oče vpeljal v trgovino, a Frančiška ni veselilo bogastvo. Vse, kar je imel, je razdal ubogim. Oče ga je zato razdedinil, a sv. Frančišek je ponižno zahvalil tudi za to nebeškega Očeta. — Frančišek je ustanovil red Manjših bratov (frančiškanov). Vsi redovniki so se morali odpovedati svetu, odpovedati premoženju in v uboštvu ponižno živeti. S svojim lepim življenjem je sv. Frančišek pokazal tedanjemu svetu, polnemu napuha in razuzdanosti, pot pokore, ponižnosti in zatajevanja samegasebe. — Ponižni Frančišek se je najrajši družil z zapuščenimi, ubogimi in nesrečnimi. Ni se sramoval on, sin bogatega trgovca, ki so ga vsi poznali, občevati z berači, z njimi deliti svoj kruh, da, celo zanje prosjačiti. — V svoji ponižnosti ni samo ljudi, ampak vso naravo visoko cenil in spoštoval — »saj je vse naredil isti nebeški Oče, ki skrbi zame, pa tudi za ubogo živi-



»Ali bo kaj prinesel Miklavž? Ne vem — sem bila
premalo pridna.«



nico«. V svoji pohlevnosti je vsaki stvari rekel brat ali sestra. — Pripoveduje se o njem, da je šel v gozd in zaklical: »Sestrice ptičke, zapojte hvalnico našemu Očetu!« In priletele so ptičke, posedle po vejicah okoli njega in zapele sladko in veselo. Srnice so prihitele, in brat Frančišek je gladil sestrice srne. Tudi plahi bratec zajček je priskakljal k ponižnemu svetniku. — Celo smrti je rekel sv. Frančišek: *s e s t r a* smrt. O blažena ponižnost! Koliko blaženosti in pristrčnega veselja je prinesla svetniku! Nikdar ni žalost in bridkost potemnila obličja ponižnega svetnika — saj je bil v svoji skromnosti zadovoljen z vsem — saj je vse dar božje roke.

Nad vse se je trudil, da bi zlasti v ponižnosti pognemal Jezusa. Med vsemi lepotijami Jezusovega Srca ga je najbolj genila — ponižnost, ki jo je Zveličar zlasti razodeval v svojem uboštvu. Na božični praznik je svetnika posebno pretresla misel, da je vsemogočni Bog, Kralj nebes in zemlje, hotel v tolikem uboštvu in siromašni zapuščenosti pričeti svoje zemeljsko življenje. Lahko bi si bil odbral za rojstni kraj najlepšo palačo z vso najugodnejšo postrežbo, pa si je izvolil ubožen hlevček, ki ni nudil nobene prijetnosti!

Bližali so se božični prazniki leta 1223. Sv. Frančišek je hotel praznovati sveto noč na poseben način. Sredi gozda v široki votlini je postavil jaslice — prve jaslice — pripeljal oslička in volička in postavil oltar. Trumoma so ljudje hiteli k votlini. Cel gozd je bil razsvetljen, in svete božične pesmi so odmevale po gozdu. Opolnoči je pristopil duhovnik in je maševal. Pridi goval je pa sv. Frančišek sam. Kazal je ljudem na nebeško Dete in govoril o njegovi ljubezni do nas. Tako pristrčno je govoril, da so ljudje jokali, pa tudi Frančišku so se solze blestele v očeh. — Vsem je ta božična noč ostala živo v spominu. Drugo leto so si pa ljudje že postavili jaslice doma. In zdaj je ta navada razširjena po celem svetu.

Ko je čutil svetnik, da se mu bliža zadnja ura, je šel v samostan »Marije angelske«, ki ga je sam ustanovil. Hotel je tam umreti v varstvu Matere božje. Dne 4. oktobra 1226 je ponižna Dekla Gospodova sprejela k sebi ponižnega in skromnega služabnika božjega.

Bog je povelical sv. Frančiška z nebroj čudeži, ki so se zgodili na njegovem grobu, in je blagoslovil njegov red, ki se je razširil po vsem svetu. Bog je poplačal ponižnost Frančiškovo tako, kakor le On more in zna —

Bližajo se božični prazniki, bliža sveta noč. Postavljali boste jaslice tudi vi, otroci. Prav! Le postavite jih, prav lepo jih sestavite! Pa pokleknite pred betlehemsko Detece, ki je v svoji ponižnosti prišlo na naš svet — iz zlatih nebes v dolino solzâ in bridkosti — pokleknite prednje, darujte mu svoje srce z vsemi željami, z vsemi nadami, z vso ljubeznijo. Pa ga prosite: »O božje Detece, ti najlepši zgled ponižnosti, daj, da ostanem s tvojo božjo pomočjo vedno ponižen in pohleven. Naj nikoli ne pride v moje srce grdi napuh, ki je začetnik vseh grehov, vseh napak. In če ne morem v ponižnosti doseči tvojih izvoljencev. sv. Alojzija, Stanislava, Frančiška, posebno pa tvoje blažene Matere, daj, da jim bom vsaj vedno bolj in bolj podoben.«

Ko bo božje Detece videlo vaše ponižno srce in vaše goreče prošnje — o, tedaj bo gotovo blagoslovilo vaša mlada srca.

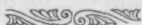
O daj, blagoslovi, Detece betlehemsko, našo mladino in ohrani jo na poti svete ponižnosti. J a k. S—l i č.



»Meni nič ne pomaga!«

Izmed 12 tisoč vojakov, ki so meseca avgusta v Lincu prejeli škapulir Matere božje, jih je bilo le malo, ki so se pomišljali, bi ga li vzeli ali ne. Nekdo je bil še celo vidno v zadregi, ko so mu ponudili to blagoslovilo ter ga je zavrnil, češ: »Saj mi itak nič ne pomaga, ker sem starokatoličan.« Čisto mirno mu reče nato dama, ki mu je ponudila škapulir: »Le vzemite, le! Naša ljuba Gospa bo tudi vas varovala.« Vojak vzame ter gre v vojašnico. Malo dni nato sta se vojak in ta dama zopet sešla, in sicer v cerkvi. Po službi božji pravi vojak: »Tisočkrat vam Bog povrne, da ste mi izročili škapulir! Od takrat mi ni bilo več prestatl brez prejšnje vere, ki sem se ji izneveril vsled kljubo-

vanja. Tudi svojcem sem na dom pisal; vsi so se povrnili v naročje sv. katoliške Cerkve. Z mirno vestjo grem sedaj na vojsko. Kamen, ki me je dolgo tlačil, se mi je odvalil od srca. Ta milost mi je došla po škapulirju Matere božje!»



Dopis.

Marijin vrtec v žužemberku.

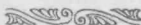
Otroci, vam pa nekaj ni znano. »Kaj pa?« nas zvedavo povprašujete. To, da imamo tudi v Žužemberku ob leni Krki na Dolenjskem Marijin vrtec. »Tega pa zares nismo vedeli.« Sedaj pa veste, kajne. Vrtec naš je mlad. Šteje komaj dve leti in pol. Rožic raste po gredicah okoli 140: dečkov in deklic. Kakšne so te rožice, bi še radi zvedeli! Vsakovrstne so. Veliko jih je prav lepih, veliko otrok je prav pridnih. Druge so pa manj lepe; menim: nekaj otrok je manj pridnih. Grdih, ovenelih rožic pa pri nas nočemo. Saj tudi vaša mati gredo na vrt in populijo plevel in grde cvetice in vse vkup pomečejo vun iz vrtca. Kdo bo pa to gledal po gredicah! Sicer izgleda cel vrtec grdo, in plevel zaduši še lepe rožice povrh. Tako tudi pri nas nekatere otroke kar izbrišejo iz Marijinega vrtca. Katere pa? Take, ki doma venomer starše jeze, ki so poredni, ki nočejo hoditi v cerkev, ali se večkrat v cerkvi slabo obnašajo, ki se v šoli nočejo učiti krščanskega nauka in se nič ne poboljšajo.

Pridni bodite torej, da še vas vun ne zmečejo. To bi bila sramota za vas. Posebno še k sv. obhajilu radi hodite. Pri nas gremo vsak mesec. Nekateri še večkrat. Precej je tudi takih, ki bi le potem šli večkrat, če bi šla še posteljica z njimi. Pa noče.

Shode smo imeli letos ob počitnicah tri. Vsakokrat smo slišali lepe zgodbe, molili za vojake in za mir in bili tudi nekoliko pokregani.

Danes bo dosti. Pa še drugič kaj.

A. H.



V sveti noči.

Pa splavale so misli mi
v mladost nazaj
in v srce raj
se je naselil mladih dni.

Prižgal sem svečke v jaslicah
in sem zapel
in bil vesel
in v sladkih se topil solzah.

Iz dalje zvon odmeval je
tako lepó —
in prelepo
zbor angelcev odpeval je. . .

J. S—lič.



Rešitev naloge št. 11.

Prav so rešili: Soklič Marija in Franc, učenca na Bledu; Hreščak Pepca, Hrvatinič Nikica, Gržina Kristina, Ličan Tončka, Martinčič Vojka in Ilerčič Zofka, učenke samostanske šole v Trnovem; Urbanc Pavlina, učenka IV. razr. pri Sv. Štefanu v Ziljski dolini; Kralj Ivana, Rebolj Hinko, Weble Demeter, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani.



Odgovor na šaljivo vprašanje št. 11.

Veter piše brez pisalnega orodja in burja brije brez britve.

Prav so odgovorili: Soklič Marija in Franc, učenca na Bledu; Hacin Marija, učenka, Gabrije pri Celju; Šeško Ivan, km. f., Brdo pri Planini na Štaj.; Kozole Lojzka in Škrlič Angela, gojenki pri č. šolskih sestrah v Mariboru; Traun Vanda in Ljubomir, učenka in učenec v Ljubljani; Gospodarič Angela in Turšič Ana, učenki V. razr. v Radečah pri Zid. mostu; Herzog Elika in Slekovec Matilda, učenki VI. razr. II. odd. pri Sv. Križu na Murskem polju; kontesa Zdenka Festetics, Banski dvor pri Vinici, Hrv.; Hreščak Pepca, Hrvatini Nikica, Gržina Kristina, Ličan Tončka, Martinčič Vojka in Ilerčič Zofka, učenke samostanske šole v Trnovem; Zadavec Alojzija in Tkalec Eliz., učenki VI. razr.; Kavčič Feliks, Hatlak Cecilija in Marija, Supančič Marija, Štamberger Amalija in Aleksič Kristina, učenci V. razr. v Središču; Urbanc Pavlina, učenka IV. razr. pri Sv. Štefanu v Ziljski dolini; Bohanec Svoimir, Razlag Janezek in Črnel Franc, učenci VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju. Kralj Ivana, Rebolj Hinko, Weble Demeter, Kremenšek Erma, Germj Fr., učenci c. kr. vadnice v Ljubljani.

Vabilo na naročbo.

„Angelčku“ se je sicer pomnožilo število naročnikov, odkar je postal glasilo „Marijinih vrtcev“. Vendar še vse premalo. Zahvaljujoč se vsem dosedanjim naročnikom in podpornikom, nujno prosimo, naj nam ostanejo sami zvesti in naj nam pridobivajo novih prijateljev in pospeševalcev.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebe za 1 K 20 h na leto. (Ako se naroči skupno deset izvodov ali več, se mu cena zniža na 1 K.) V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi razen I., II., IV., VIII. IX. in X. Naročnina naj se pošilja z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor v pok., ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Pred škofijo št. 9.)

